

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In quo hæreses & mores Pelagij contra naturæ humanæ sanitatem, ægritudinem & medicinam ex S. Augustino recensentur ac refutantur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

4. Secunda gratiae corruptela meritum humanum. De quo magna contentio post proscriptos Pelagianos.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13650

nullis suis precedentibus meritis ab illo accepit nostra natura: ad hoc tantum existimamus illum adiuvantem per suam legem atque doctrinam ut discamus que facere & qua sperare debeamus. De secunda vero non minus perspicue: Denique Pelagius a fratribus increpatus quod nihil tribueret adiutorio gratie Dei ad eius mandata facienda correptioni eorum balteus cessit, ut non eam libero arbitrio praeponeret, sed infideli calliditate supponeret, dicens, ad hoc eam dari homini-

bus, ut qua facere per liberum iubentur arbitrium facilius possint implere per gratiam. Quae verba ex libro Pelagij de libero arbitrio mutuata sunt. Apertissime vero profitentur non gratiam liberi arbitrij, non gratiam legis seu mandatorum, sed gratiam illam, qua liberum arbitriū jam semel datum, ipsa mandata jam quoque data facilius possit implere. Sed jam ad alteram huiusce gratiae corruptelam veniamus.

Secunda gratiae corruptela meritum humanum. De quo magna contentio post proscriptiones Pelagianos.

CAPVT QVARTVM.

ITAQUE secunda corruptela est quod nolint illam ipsam facilitatis gratiam esse gratuitam; hoc est, gratiam non esse gratiam. Quam impietatem, non illis quidem verbis profiteri solent, cum potius e contrario Pelagius dicat, *Donum non est ex nostro, sed ex donantis arbitrio pendet*: sed alijs, ex quibus velint nolint hoc sequitur: dum ita tuunt: *Dei gratiam secundum merita nostra dari*. Quae sententia Pelagianorum ita pervulgata est, ac tot locis ab Augustino contestata, ut non sit opus eam testimonijs accersitis asserere. Idcirco autem illam excogitarunt, ut verbo tenus veram Dei gratiam fateri viderentur, re ipsa tamen per ambages prorul tolerent. Haec est quippe, inquit Augustinus, intentio qua gratiam destruere moluntur, ut eam dari secundum merita nostra contendant. Humanum namque seu liberi arbitrij meritum divinae gratiae tam capitaliter inimicum est, ut Apostolus dicat: *Et qui operatur, merces non imputatur secundum gratiam, sed secundum debitum*. Et, *si autem gratia, iam non ex operibus: alioquin gratia iam non est gratia*.

tum vero quod si quam gratiam in suis disputationibus memimissent, legem vellent doctrinamque Christianam intelligere. Sed postea tot clamoribus Christianorum per totum orbem consonantium & vocibus Conciliorum territi, gratiam quidem sed meritis datam magis urgere coeperunt. Vnde adeo ut totius disputationis moles de gratiae adiutorio in istum cardinem tandem incubuerit: *Utrum gratia, nempe vera, secundum merita nostra deitur*. Constat hoc ex luculenta testificatione D. Augusti, qui in plerisque libris, quos post damnatam illam haeresim scripsit totam cum Pelagianis controversiam ad tria capita revocat: De peccato originali: De gratia danda sine meritis: De vita Sanctorum sine peccatis ducenda. Tria sunt, inquit, ut scitis, quae maxime adversus eos Catholica defendit Ecclesia: quorum est unam gratiam Dei non secundum merita nostra dari quoniam Dei dona sunt, & Dei gratia etiam conferuntur merita universa iustorum. Alterum est: In quantumque iustitia sine qualibuscumque peccatis in hoc corruptibili corpore neminem vivere. Tertium est, Obnoxium nasci hominem peccato primi hominis & vinculo damnationis obstructum &c. Et universam Pelagianae fidei professionem, & argumentorum apparatus in lummam colligens: *In his omnibus*, ait Augustus, *quicquid dicunt de laude creaturae atque nuptiarum, ad hoc referre conantur ut non sit originale peccatum. Quicquid de laude legis & liberi arbitrij, ad hoc ut gratia non adiuvet nisi meritis, ac sic gratia non sit gratia. Quicquid de laude Sanctorum, ad hoc ut vita mortalis in sanctis videatur non habere peccatum, nec sit eis necessarium pro dimittendis debitis suis precari Deum. Vbi vides idcirco tandem post proscriptionem haeresim liberum arbitrium ac legem à Pelagianis cepisse laudari, non ut illa gratia esse censeretur, per quam Deus adjuvat nos ad perfectam iustitiam obtinendam, sed ut saltem ad eam inchoandam sufficere videretur, cuius conatibus atque ceptis gratia rependeretur ut praemium. Quam eandem doctrinam ac Pelagianorum dogmatum partitionem etiam alijs locis videre licet, atque ex ea perspicere, proscriptionis tandem damnatisq; Pelagianis, non tam de gratia naturae, liberi arbitrij, legis doctrinaeq; Christianae, sed de vera gratia ex meritis videlicet liberi arbitrij tribuenda, viguisse contentionem.*

In comment. c. 12. ad Rom. n. 16.
Vide lib. de gestu Pelag. c. 14. lib. de heresib. H. c. ref. 88. lib. 1. ad Bonif. c. 3. 4. & 19. c. 4. lib. 1. cap. 1.
Lib. 1. ad Bonif. c. 3.
Rom. c. 4.
Ibid. c. 11.
Lib. de gestu Pelag. c. 14. hoc dixerunt anathematizando damnavit. Sed in lib. 1. ad Bonif. c. 4. & 19. vide lat. lib. de gratia c. 1. lib. arbitri. c. 5.

Lib. de dono persev. c. 2.
Lib. 4. ad Bonif. c. 2.

Lib. 3. ad Bonif. c. 8. lib. 4. c. 7. lib. 3. cont. Iul. c. 1.

